

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți
Anul XIX(2019), nr. 405(1 –15 Septembrie)

Dragii mei enoriași!

Tristetea ca un mod de a fi. Într-o zi mă aflu în Serbia, la Cladova. Un orașel mic, liniștit, care îmbină armonios noul cu vechiul. Eram pe o stradă centrală. Ceva mi s-a părut neobișnuit. Strada era interzisă circulației mașinilor. De-o parte și de alta a străzii erau localuri, restaurante, cofetării, cafenele. Fiecare din acestea își extindea spațiul pentru clienți și în stradă, sub forma meselor acoperite cu umbrele. Nu erau mulți consumatori, dar era liniște. Printre mese și în spațiile libere rămase se jucau copii, mulți copii. Oamenii care treceau pe trotuare se salutau între ei, salutau pe cei de la mese. Pe fețele tuturor se citea relaxarea, bucuria, bunăvoința. Vorbeau între ei, râdeau natural, fără prefăcătorie. Nu înțelegeam limba, urmăream doar mimica fețelor și constatam că oamenii aceia nu erau stresați, nu erau presați de lupte interioare. Și, culmea, oamenii aceia făceau parte dintr-un popor care de abia ieșise dintr-un război, care le spărsese țara, mândra Iugoslavie de altădată, în cinci țări, le ucisese părinți, copii, frați, rude, le distrusese case și alte bunuri. Oamenii aceia găseau, totuși, puterea de a trece mai departe, de a privi cu seninătate și încredere spre viitor. Erau robuști, bine hrăniți, veseli, siguri pe situație, solidari. Casele din oraș și din satele din apropiere erau bine îngrijite, parcă toate erau noi, abia terminate, cu grădini pline de verdeață în jur, cu garduri frumos construite, iar curățenia era un mod de a fi. Într-un cuvânt, eram într-o țară în care pofta de viață și bucuria de a trăi era la ea acasă. Cinste lor!

Am ajuns în Severin. Era cu totul altă atmosferă. Oamenii erau mult mai slabi, mai sfrijțiți, mai supti la față, dezamăgiți și mai încrâncenați. Cei mai mulți mergeau cu capul aplecat, cu privirea în pământ, rumegându-și gândurile și necazurile. Era o populație tristă, obosită. Din când în când unii se salutau între ei, dar rece, scurt, fără bucuria de a se întâlni, ci doar ca un act artificial. Străzile erau nemăturate, cu tomberoane pe la porți, așteptând îndelungat gunoierii, multe case coșcovite, îmbătrânite înainte de vreme. Ce să mai vorbesc de sate! Doar în Bulgaria, în zona Vidinului, am mai văzut case mai sărace, mai dărâmate, mai neîngrijite și mai murdare decât la noi. Prea puține construcții noi, iar cele mai multe din cele care există sunt impunătoare, cu o arhitectură străină, adusă de cine știe unde și plantată fără gust într-un spațiu nepotrivit. Altădată răsunau satele de muzică populară transmisă de cele mai diferite aparate date la maximum. Acum nu mai auzi așa ceva decât pe la cârciumi sau din mașinile unor tinerei dornici de a ieși în evidență. Întâlneam la tot pasul oameni gata de a-ți spune cele mai noi bancuri, glume. Acum asemenea „creații” sunt tot mai puține. Parcă ne-a dispărut pofta de a râde, de a face haz nici chiar de necaz.

Am încercat să înțeleg ce se întâmplă cu noi, cu românii. De unde până unde senzația aceasta pe care ți-o inspiră, că e un popor trist și îmbătrânit, cu lehamite de viață.

În primul rând, este tot mai absent segmentul tânăr de populație. Țara noastră este pe locul al doilea în lume (după Siria) ca număr de populație care emigrează: 9 români pe oră, 17% din populația activă a țării, 1/5 din întreaga populație. În perioada 2007-2017 am pierdut 40.000 de medici, 84.000 tineri numai în 2016 sub 36 de ani, din care 19% cu studii superioare. Am devenit sursă de forță de muncă calificată pentru Austria, Ungaria, Franța, Germania și supercalificată pentru SUA și Canada. Cinci milioane de români sunt permanent sau temporar în străinătate ca emigrați. Pierdem o mare parte din tinerii care s-au calificat aici pe cheltuiala statului român; a crescut vârsta la care femeile procrează (de la 18 ani în 1980 la 30 de ani în 2017). Copiii rămași în țară abandonează școala, devin analfabeți, nu primesc educație morală părintească, motive pentru care vor deveni o mare problemă peste 5-10 ani. Românii plecați la muncă în străinătate, chiar cu studii superioare, acceptă munci umile, degradante uneori, străine de calificarea lor. Nu poți să te bucuri, când știi că fiul sau fiica ta, după ce au absolvit o facultate sau chiar un masterat în țară, îngrijesc

bătrâni în străinătate pentru o brumă de parale. Se schimbă mentalitatea celor plecați, acceptând după un timp principiile morale ale țării unde lucrează (homosexualitatea, neasumarea întemeierii unei familii, bigamia etc.). Cei mai mulți dintre emigranții români nu investesc în România resursele lor financiare. Chiar dacă își construiesc aici case, cimentul este francez, cărămida poloneză, instalația electrică olandeză, cea sanitară germană, aparatura neromânească, deci totul se reîntoarce în aceste țări. Statisticile spun că 20% dintre cei plecați nu se vor mai întoarce niciodată în România fiind pierduți definitiv, iar alți 23% au cerut cetățenie străină (Ungaria, Italia, Spania, Franța, Canada, SUA). Este dureros să-ți vezi copiii venind în vizită după mulți ani de ședere în străinătate, iar copiii lor să nu știe românește, să aibă nevoie de translator. Dezvoltarea noastră economică este foarte slabă, locuri de muncă tot mai puține. 40% din suprafața arabilă a țării este cumpărată de străini; marile magazine cu produse agro-alimentare distrug agricultura românească (sectorul legumicol, pomicol, creșterea animalelor) care a devenit una de subzistență. Principalele resurse strategice, adică bogățiile solului și subsolului, sunt în mâna străinilor.

De treizeci de ani asistăm zi de zi la un circ continuu. Oamenii politici se ceartă între ei ca la ușa cortului, se demască unii pe alții, sunt descoperiți că au furat mai mult sau mai puțin din banii țării. Starea aceasta conflictuală de la vârful țării se reflectă și în relațiile oamenilor simpli. La nivelul unui sat sunt mahalale în care nu întâlnești două familii în bună înțelegere. Fiecare este împotriva tuturor și toți sunt împotriva fiecăruia. În familii sunt multe neînțelegeri și certuri. Multe familii se destramă, marcând viitorul puținilor copii rezultați în sânul lor. Cearta, dușmănia, invidia, egoismul, alături de alcoolism, tabagism și desfrâu sunt câteva din rănilor sângărânde ale vremii noastre.

Nu mai ai putere de convingere ca să îndemni un copil să învețe. Când vede un analfabet că ajunge primar în capitală sau europarlamentar, pe altul la fel că învârtește banii cu lopata sau pe un președinte care spune la început de an școlar: „- Ha, ha, ha, eu am avut media șase și am ajuns președinte!” îți pierde graiul. Din 1960 sunt în școală, ca elev, ca student, iar de aproape treizeci de ani ca profesor. În fiecare an am avut senzația că învățământul se degradează tot mai mult, că nivelul scade tot mai mult. E vorba atât de nivelul elevilor, cât și de al profesorilor. Abandonul școlar, absenteismul, lipsa de interes sunt la ele acasă în cele mai multe școli. Lipsa de educație duce la îndobitocirea unui popor, care poate fi apoi mult mai ușor de condus, de manipulat!

Aflăm că ne sunt răpiți copiii, că sunt sacrificați pentru a li se prevala organe, sau pentru a fi folosiți ca sclavi în industria sexului din străinătate. Aflăm că la bandele de tâlhari și de criminali care se ocupă cu astfel de lucruri oribile se aliază uneori angajați ai unor instituții menite să apere legea, să apere cetățeanul. Îți cauți dreptatea și n-o mai găsești, infractorii și infracțiunile se înmulțesc ca pecinginea. Bolile ne seceră ca holdele vara, cancerul se întâlnește tot mai des, medici competenți găsești tot mai puțini, sănătatea se târguiește ca roșiile la piață. La instituțiile publice te duci cu căciula în mână și ești privit de sus, cu aroganță, fără pic de respect. Dacă vezi un funcționar zâmbindu-ți, intri în panică, ți se pare că ceva nu e în ordine.

Alimentele sunt tot mai scumpe și tot mai proaste, aduse de aiurea, îndopate cu tot felul de chimicale, care nu sunt decât otrăvuri cu efect întârziat. Se apropie iarna și lemnele au ajuns la prețuri astronomice, iar pădurile tot mai puține și tot mai ciopârțite. Mâna de lucru, fie calificată, fie necalificată, e tot mai puțină, iar costul pentru ea tot mai mare.

Clientelismul politic, nepotismul și favoritismul au făcut ravagii în societatea românească. Vine la putere un partid și imediat schimbă toți conducătorii de unități, plantându-și oamenii de încredere, indiferent de pregătirea și competența lor. Cum să mai prospere o astfel de instituție condusă de un om care n-are nici în clin nici în mână cu domeniul în care funcționează instituția! Copii, nepoți, frați și cumnate, alături de prieteni și amante sunt avansați tot într-o veselie. Competiția și competența sunt de domeniul istoriei. Corupția este o meduză cu multe-multe tentacule, care strângulează în fașă orice urmă de progres și de elan.

S-a implantat în mentalul social, în mintea oamenilor, ideea că aici, în țara noastră, nu mai e nimic de făcut, că nu mai ai nici o șansă, că orice viitor este compromis. Am întâlnit părinți care-și îndeamnă copiii să plece „afară”, fiindcă „aici n-ai la ce să stai, n-ai ce să faci!” Mă bucuram într-o vreme, văzându-i pe cei plecați că își construiesc case aici și speram că într-o bună zi se vor întoarce. Din ce în ce mai slabă nădejde. Unii îmi spun: „La ce să mai venim aici, părinte! Ne-am făcut rosturi

acolo, copiii au ieșit pe salariu, au slujbe bune, stăm și noi pe lângă ei. Poate găsim pe cineva să vindem casa de aici!” Alții îmi spun: „Mai venim aici să ne plătim impozitele și să ne pomenim morții!” Sumburu.

Credința este subminată fățiș ori pe rețelele de socializare de tot felul de religii străine sau de secte zise creștine cu o subtilitate demnă de cauze mai nobile. Trebuie distrus cu orice preț orice filon care leagă acest neam de rădăcinile sale, de istoria sa, de Dumnezeu.

Acestea sunt câteva din cauzele tristeții neamului meu. Au fost, ce-i drept, perioade în istoria sa mult mai grele și el a găsit întotdeauna puterea de a se regenera, de trece mai departe. Va găsi, oare, și de data aceasta o astfel de putere? Mă întreb și întreb!

*

Sfaturi părintești. Din învățăturile bătrânului duhovnic, răposatul **Părinte Ilie Cleopa**, spicuim câteva, care pot să folosească multora, atât femei, cât și bărbați:

„- *Prea Cuvioase Părinte Cleopa, femeile care își retează părul, își fac părul la coafor, poartă pantaloni, își pun cercei, poarta brățări, își fac unghiile la mâini și la picioare și se machiază, calcă Sfintele Canoane?*”

„- *Măi băieți, asta-i semn de necredință mai întâi. Când păgânii își făceau idoli, îi împodobeau. Bunăoară, zeiței Nemzida îi puneau un inel de aur în nas și cercei de aur în urechi și legau urechile de nas. Și pe urmă îi puneau păr și în păr îi puneau pene de vulturi, îi puneau câte minunății; clopoței îi puneau în haine, ca atunci când suflă vântul să sune clopoței. Toată împodobirea asta este închinare la idoli. Sunt obiceiuri ale închinătorilor de idoli rămase de la romani. Noi, românii, ne tragem din două popoare păgâne: dacii și romanii, și toți aveau aceste obiceiuri păgâne, cum aveau și pe zeul „noroc” și pe Baal și pe Marnas, pe Neptun, pe Apolon, pe Serapid, pe Bacus, pe ceilalți draci. Că spurcați erau dumnezeii lor, spurcate erau și praznicele lor. Așa că acesta-i obicei de la închinătorii de idoli, ca să se sluțească femeile, să pună toate bijuteriile pe trupurile lor.*

Au venit la mine săptămâna trecută patru artiști, doi erau din Iași și doi din București, trimiși de cineva. Eu n-am văzut de când sunt femei cu ochii vopsiți cu creioane albastre, cu ochii albaștri, dați cu creioane albastre; cu părul făcut vâlvoi, sprâncene făcute parcă erau cu căneală, niște papuci cu călcâiul ca un fus. Vin la mine și-mi spun: „- Am auzit de dumneata...!” Când i-am văzut, eu atât le-am spus: „- Știți ce se întâmplă cu voi? Voi mai aveți un ceas și muriți!” „- Vai, părinte! Dar de ce?” „- Peste o oră sunteți gata! Am eu un semn, că o să muriți amândouă.” „- Vai, părinte!” „- Gata. Mai aveți un ceas de trăit și vă duceți, cu unghiile roșii, cum sunteți acum!” „- Cum e asta, părinte?” „- Cu ce sunteți?” „- C-o mașină.” „- Gata. Vă răstoarnă mașina. Am semn că de azi nu mai trăiți. Acuși, acuși. Cel mult două ceasuri. Dar v-ați pregătit de moarte?” „- Nu, părinte!” „- Dacă vine moartea, nu râde și moartea de voi? Tu ești creștină? Ori ești un drac, o momâie de pus în cânepă, de speriat vrăbiile, ce fel de om ești? Cine ești tu cu acestea așa?...”

Am stat mult de vorba cu ei. La urmă au dat pomelnice și au zis: „- Părinte, am să mă las de aiestea!” Chiar aceea care era cu ochii spoiți cu cerneală albastră, cu sprâncenele făcute, ca mascații de la Anul Nou, zice: „- Eu sunt actriță!” „- Oricine ai fi tu. Dar vine moartea și o să te întrebe de ce ai făcut treaba asta. Cine te-a învățat lucrurile acestea diavolești? Evanghelia spune undeva să faci treburile astea? Ce vreau să spun? Dumnezeu l-a împodobit pe om cum a știut că-i mai frumos. Zice la Geneză: „Iată, câte a făcut Dumnezeu erau bune foarte. Dacă ar fi știut Dumnezeu că omului îi trebuie să-l facă cu unghii roșii și cu cercei în urechi, așa îl făcea. Dacă știa că trebuie să fumeze, îi făcea un hogeag în vârful capului ca să iasă fumul. Și, iacă, nu i-a făcut hogeag, că n-are nevoie să fumeze. Nu l-a făcut pentru fumat. L-a făcut ca gura și limba lui să slăvească pe Dumnezeu, nu să se umple cu fum și de putoare!”

*

Priceasnă pentru Maica Domnului. Din repertoriul interpretei **Cornelia Goția** selectăm o cântare deosebită închinată Maicii Domnului. Iată-o:

„Prea Sfântă Maică și Fecioară, nădejdea sufletului meu,
Tu ești a mea mijlocitoare la milostivul Dumnezeu.

De n-ar avea la ceruri lumea rudenie de pe pământ,
Atunci ar fi pustie viața, asemenea unui mormânt.

De nu erai tu primăvară a veacului înțelenit,
Ar fi rămas de-a pururi iarnă și soarele n-ar fi zâmbit.

De n-ai fi revărsat zorii peste pământul adormit,
Atunci umbra cea de moarte ar rămas fără sfârșit.

Dar astăzi Preacurată Maică, când toți ne-am abătut la rău,
De nu te vei ruga fierbinte, ne părăsește Fiul tău.

Trimite semn de pocăință norodului nedumerit
Și adu-l iarăși la credință pe sufletul cel rătăcit.”

*

File de jurnal – 16 iul. 1982. „Ieri și alaltăieri am fost la Severin. Am încercat să iau benzină, dar a fost imposibil. Cozi interminabile la care se așteaptă ore în șir m-au făcut să renunț.

Ieri am dus-o pe mama la târg cu 6 purcei. A vândut 5 cu 500-600 lei/buc. E un preț derizoriu față de cel de acum o lună, când se vindeau cu 1000-1200 lei/buc. Acum a intrat panica în lume datorită noului decret care prevede înjumătățirea rației de alimente. Au fost mulți purcei, puțini cumpărători. N-are omul cu ce să-i mai țină!

L-am dus pe tăticu la policlinică. Fusesem și luni, dar nu reușise să facă o radiografie renală. Acum, cu chiu cu vai, am reușit să-l bag la radiografie. Gem coridoarele policlinicii de amărăți. E interesant, că nu vezi decât oameni de mână a doua, a treia, a patra, palizi, supti, pământii și deșirați. N-am văzut pe niciunul de la partid, miliție, securitate ori consilii populare. Există și pentru bolile astea anumite legi, care reglementează numărul, numele ori apartenența socială a pacienților. Medicii și asistentele se poartă foarte arogant. Nici nu-i bagă în seamă pe cei care nu le prezintă suficiente garanții de câștig. Despre medicul Ț. se spune că fără 500 lei nici nu se apucă de o operație. Te prinde mila când vezi cu cât respect și venerație vorbesc oamenii cadrelor medicale, cu „dom’le, domniță” etc., iar aceștia, în mod dezgustător, îi reped de parcă ar fi simple animale ori obiecte oarecare. Pe coridoare e multă mizerie. Medicamentele străine sunt restricționate. Înșiși medicii au dispoziții severe ca să prescrie numai medicamente românești, pentru a nu periclita fondul valutar al țării. Nici nu te mai trage inima să te îmbolnăvești!

Când am ajuns acasă, l-am găsit pe Pătrulescu Ion(Nicu), student la filologie, prietenul meu, fost locotenent-major în armată. Pentru prima dată l-am văzut îndrăgostit lulea. A venit să mă roage să-l cunun cu o colegă a sa. Părinții nu sunt de acord, dar ei au luat această hotărâre, deși se cunosc doar din martie. Mi-a lăudat mult pe viitoarea soție și, printre altele, mi-a spus că au fost de mai multe ori la biserică împreună și că l-a ascultat cu mult interes când i-a vorbit despre Sfinții Părinți. Dânsa obișnuiește să-și facă rugăciunile de seară și dimineață, iar dânsul, obținând aprobarea să treacă la secția de limbi clasice, speră ca într-o bună zi să ajungă în învățământul teologic. Ciudată evoluție! El, care era secretarul u.t.c. la Liceul Militar de la Breaza, marxist până în măduva oaselor, să spere că va ajunge să predea în școli teologice! Mie nu-mi inspiră încredere, de aceea îl și tratez cu multă prudență. Ceva mă face să cred că e un joc de teatru pe undeva și că de fapt a venit să mă tragă de limbă.

Nicu mi-a povestit despre starea de spirit din București, despre stresul ce-l citești la fiecare pas pe fețele oamenilor. Lumea e într-un fel de angoasă prevestitoare a unui cutremur. Un copil a fost ucis fiindcă a luat o căpșună din piață, furtul și delincvența juvenilă sunt o plagă îngrijorătoare a societății bucureștene. Mitingurile pentru pace sunt un fel de mascarade. Tot felul de bețivani și huligani urlă și strigă inconștient câte toate. Niște străini de prin părțile Orientului, cu figura lor serioasă și demnă cică priveau disprețuitor spre un astfel de miting.

Am încercat să-i explic lui Nicu, că participarea unui anonim la un astfel de miting înseamnă

de fapt participarea lui la viața politică internațională. O asemenea înălțime îl amețește și el e beat de fericire că i se acordă o asemenea demnitate. Tocmai prin aceasta se verifică în practică principiile democratice călăuzitoare ale politicii noastre interne și externe. Chiar dacă „nea Gheorghe” ar fi fost beat într-adevăr și inconștient de actele sau vorbele sale, nu trebuie să ne cramponăm de aceasta și, înainte de a trage o concluzie care se vrea definitivă, trebuie să avem în vedere totul ca o unitate, în care majoritatea covârșitoare hotărăște. Când optsprezece milioane îmi dau semnături pe apelul pentru pace, ori participă la mitinguri și alte manifestații pentru pace, ce mai contează cei patru milioane care n-au semnat? În rândul lor sunt copiii, delincvenții, bețivanii, inconștienții etc. Într-o astfel de situație mai pot afirma că poporul român nu vrea pacea? Exclus!

Nicu și-a manifestat admirația față de orientarea mea politică, m-a privit ironic și și-a deplâns apoi felul său greoi de a se adapta din punct de vedere ideologic. Chiar așa?!

Au mai venit pe la mine preoții Petcu(?) și Cojocaru din Moțăței(DJ). Au angajat și ei pe pictorul Ivănescu și, după ce va termina la Malovăț, se va duce la Moțăței. Părintele Petcu (67 ani), un bărbat înalt, frumos, bine legat, cu plete sure, barbă și mustață, fost preot la Vânu Mare, a vorbit cu înflăcărare despre activitatea misionară a sfinției – sale, de felul cum a aplicat regulamentul cimitirelor, despre slujbe, acatiste, anchete etc.”

*

Amintiri despre Maria Tănase. Cu mulți ani în urmă, regretatul **Părinte Nicolae Popescu**, fost protopop de Severin și vicar la Mitropolia Olteniei, mi-a povestit o întâmplare legată de Maria Tănase, la Tr. Severin.

La Tr. Severin a avut loc un concert de muzică populară, la care a participat Maria Tănase și alți soliști prestigioși. Spectacolul s-a bucurat de un binemeritat succes. După spectacol, oficialitățile județului au oferit o masă, la care au fost invitați interpreții și membrii orchestrei, cât și o parte din notabilitățile politice și administrative ale orașului.

Mariei Tănase i s-a rezervat loc în capul mesei. În dreapta ei era prim-secretarul de partid, iar în stânga era prim-viceprim-secretarul de partid. Dacă cel dintâi era un om diplomat, uns cu multe alifii, al doilea era mai necioplit.

La început au fost rostite cuvântări, în care s-a scos în relief grija partidului de a valorifica zestrea folclorică, de a ridica nivelul material și spiritual al maselor etc. S-au așezat apoi mesenii, iar prin fața lor au început să defileze din belșug felurile de mâncare și băuturile. Toți mâncau, beau, spuneau câte toate, vorbeau tare, acoperind muzica difuzată de un gramofon de ultima generație. Maria Tănase era singura care ședea tristă și tăcută, ciugulea din când în când puțin din mâncare și privea în gol, undeva departe. Din când în când răspundea scurt câte unei întrebări adresate de vreun comesean. Se vedea cu ușurință că e obosită, poate bolnavă și că abia așteaptă să se retragă. La un moment dat, s-a întors spre prim-secretarul județului, foarte nervoasă, l-a fulgerat cu o privire de șoim și l-a întrebat: „- Domnule prim, cine este tâmpitul ăsta din stânga mea?” „- Vai, Doamna Maria, cum puteți spune așa! Este prim-viceprim-secretarul județului, adjunctul meu. Dar ce s-a întâmplat, ce v-a zis?” „- Domnule prim, în viața mea am întâlnit mulți nărozi, dar bădăranul ăsta a întrecut orice măsură!” „- Dar ce s-a întâmplat?” „- Domnule prim, eu am avut cancer. Am fost operată. Mi s-a scos sânul. În locul sânului am un cocoloș de zdrențe. De când m-am așezat la masă, idiotul ăsta tot trage de zdrențele ălea, crezând că mă ciupe, freacă o cârpă ce mi s-a întins pe sub bluză și crede că așa îmi dă de înțeles că este amoretat de mine! Eu îi dau un cot în nas de mă va ține minte toată viața lui, și el și mesenii!” „- Doamna Maria, i-a zis primul speriat, vă rog din suflet, nu faceți așa ceva! Se va auzi și la București. Vă faceți rău și dumneavoastră, îmi faceți rău și mie. Vă asigur că vă vom ține minte toată viața, chiar și fără să-i dați lui cu cotul în nas. Lăsați că rezolv eu discret problema. Îl trimit undeva și până el se întoarce se termină masa.

Așa a făcut prim-secretarul și amoretul de ocazie a părăsit sala. Masa a decurs cu bine până la sfârșit, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

*

Ajutoare și donații. În această perioadă, parohia noastră a primit câteva ajutoare și donații astfel: **Părintele Pr. Stoica Haralambie** din Craiova: **120 lei**; **Doamna Filip Cornelia**, **Domnul Mărgan George-Stelian** și **Domnul Florescu Leontin**, toți din Tr. Severin: câte **100 lei**; **Doamna**

Ramona Sprijan din Cluj-Napoca și **Doamna Bobăiceanu Floreta** din Tr. Severin, fiică a satului Malovăț: câte **50 lei**;

Domnul Popescu Doru din Malovăț a mai adăugat **200 lei** la contribuția de cult, totalizând până acum **415 lei**. **Domnul Popescu Alin-Constantin** din Malovăț a achitat prima lui contribuție de cult: **100 lei**.

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

Urmare îndrumării date de **Preasfințitul Episcop Nicodim**, rugăm pe toți aceia care nu pot asigura cele necesare copiilor lor pentru începerea școlii(ghiozdan, rechizite, îmbrăcăminte, încălțăminte), să ia urgent legătura cu preotul pentru amănuntele necesare și vom rezolva problemele. Important este ca să nu abandoneze copiii școala.

*

Publicatii. În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **Măria Ta, Țăran Român(IX)**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIX(2019), nr. 7433(14-15 sept.), p. 3; **Măria Ta, Țăran Român(X)**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIX(2019), nr. 7433(14-15 sept.), p. 3; în „Obiectiv mehedințean”, Tr. Severin, an. XXI(2019), nr. 996(19 sept.), p. 11; **„Scrisoare pastorală” – 404**, în „Armonii culturale”, Adjud, 15 sept. 2019, ediție on-line (<http://armoniiculturale.ro/category/scrisoare-pastorala>); în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare(MM), 16 sept. 2019, ediție on-line (<https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com>); **Mănăstirile la români**, în „Omniscop”, Craiova, 19 sept. 2019, ediție on – line(<http://www.omniscop.ro>); **Scrisoare către Europa**, în „Luminătorul”, Chișinău, an. (2019), nr. 3 pp. 20-23; **Scrisoare către Europa(I)**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIX(2019), nr. 7438(21-22 sept.), p. 3; **Mielul**, în vol. **Părintele Nicolae State-Burluși. „Badea Cârțan contemporan, 70**, Bacău, Editura Babel, 2019, pp. 179-183;

Am descoperit abia acum un studiu apărut cu mai mulți ani în urmă, de care nu aveam cunoștință: **Sfintele Taine reflectate în proverbele românești**, în „Ortodoxia”, București, Serie nouă, an. III(2011), nr. 3(iul. – sept.), pp. 211-254.

*

Lucrări la biserică. La gardul bisericii de la Bârda **Domnul Pitulicu Simion** din Malovăț a sudat, gratuit, capacele de la stâlpi, iar preotul a vopsit gardul și a dat cu lac pe poarta de lemn sculptat, tot gratuit. Mai avem de placat soclul cu gresie. În curând...!

*

Excursii – pelerinaj. **Joi, 31 Oct.**, vom organiza o excursie-pelerinaj pe următorul traseu: **Tr. Severin – Malovăț – Bârda - Tg. Jiu - Mănăstirea Lainici – Petroșani – Hațeg - Mănăstirea Prislop cu mormântul Părintelui Arsenie Boca – Caransebeș - Mănăstirea Teiuș - Mănăstirea Piatra Scrisă – Orșova - Tr. Severin-Bârda. Costul va fi tot de 45 lei/pers.** S-au înscris deja 10 persoane.

*

Nunți. Înzmormântări. În ziua de 7 Septembrie am oficiat Taina Sfintei Cununii pentru **Domnul Tărăbâc Gheorghe** din Tr. Severin și **Domnișoara Cojocariu Valentina** din Malovăț. Dumnezeu să le ajute! În ziua de 6 Sept. am oficiat slujba înzmormântării pentru **Popescu V. Constantin**(62 ani) din Malovăț. Dumnezeu să-l ierte!

*

Program. În cursul lunii octombrie avem următorul program de slujbe: **5 Oct.** (Malovăț-Bârda); **6 Oct.**(Malovăț); **12 Oct.** (Bârda-Malovăț); **13 Oct.**(Bârda); **14 Oct.**(pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **19 Oct.** (Malovăț-Bârda); **20 Oct.**(Malovăț); **26 Oct.**(slujbă la Bârda-pomeniri la Malovăț, la ora 12.30); **27 Oct.**(Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la telefon: **0724. 99. 80. 86**, ori pe adresa de e-mail: stanciulescubarda@gmail.com.

Sănătate, pace și bucurii în casele și în sufletele Dumneavoastră!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda